

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem

v právní věci **žalobce: D. H. P.**, narozeného dne „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. pobytem v X, zastoupeného Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00, Praha 6, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, 400 01, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2017, čj. KRPU-205973-21/ČJ-2017-040022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, se přizná v á odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 20. 10. 2017, čj. KRPU-205973-21/ČJ-2017-040022, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení

s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla doba trvání zajištění stanovena na devadesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 18. 10. 2017 v 17:00 hodin.

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce obsáhle citoval příslušnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že posouzení nemožnosti uložení zvláštních opatření je zjevně nesprávné a zavádějící. Dodal, že žalovaná tato opatření vyloučila především pro nedůvěru k žalobci. Zdůraznil, že žalovaná dostatečně nezhodnotila skutečnost, že se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoli rozhodnutí správního orgánu. Žalobce připomněl, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Po tomto datu musí být vnitrostátní předpisy vykládány v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice, na což upozornil Nejvyšší správní soud v rozsudcích sp. zn. 1 As 132/2011 a 3 As 30/2011. Žalobce zdůraznil, že realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích prostředků a omezování osobní svobody je třeba minimalizovat.
3. Podle žalobce žalovaná zcela nedostatečně zhodnotila to, že se žalobce nelegálního jednání (ilegální cesty přes Českou republiku) nedopustil úmyslně, když neznal právní úpravu pobytu na území členských států Evropské unie, nevyjádřil úmysl nespolupracovat s českými orgány a dokonce požádal o vyrozumění vietnamského zastupitelského úřadu, což je spíše nestandardní jednání zajištěného cizince. Samotná skutečnost, že žalobce přicestoval do České republiky a několik hodin se tu nelegálně zdržoval, podle žalobce sama o sobě nemůže být důvodem pro aplikaci institutu zasahujícího do základního práva žalobce na osobní svobodu natolik, jako je tomu v případě zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že žalovaná nedostála své povinnosti přihlédnout k míře závažnosti protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 294/2016 žalobce konstatoval, že prostý nelegální pobyt není natolik závažnou okolností, aby nebylo možné využít zvláštní opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce zdůraznil, že v jeho případě nelze ani paušálně odmítnout uložení zvláštních opatření pro jejich eventuální nerealizovatelnost. Ačkoli žalobce nedisponuje prostředky pro složení finanční záruky ve výši několika set tisíc korun českých, je dospělou osobou, která je schopna si zajistit poměrně komplikovanou cestu z Vietnamu do Německa, a proto podle něj nelze očekávat, že by si nedokázal např. prostřednictvím svých příbuzných opatřit prostředky i na dočasný pobyt na území České republiky až do doby svého vycestování do Vietnamu, např. prostřednictvím organizace IOM. Uzavřel, že minimálně

zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců v žádném případě není vyloučeno ani z hlediska praktické realizovatelnosti.

5. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zastavení řízení podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. K věci uvedla, že žalobce nejprve uváděl nesprávné smyšlené údaje o své totožnosti a teprve v rámci podaného vysvětlení ze dne 19. 10. 2017 označil svou pravou identitu. Původní smyšlenou identitu uváděl údajně ze strachu z policie, kdy si nepamatoval své datum narození ani jméno, což zdůvodnil tím, že když má strach, zapomíná. Potvrdil, že z Vietnamu odcestoval letos v únoru nebo v březnu, následně již nespolutracoval, neboť na většinu položených otázek odpověděl, že si nepamatuje nebo že nic neví. Podle žalované je z porovnání obou výpovědí patrné, že žalobce vypovídal odlišně, což velmi oslabuje jeho důvěryhodnost. Uvádění nepravdivých údajů označila žalovaná za uvádění patřičných orgánů v omyl s cílem ztížit identifikaci osoby. Dodala, že z podaného vysvětlení ze dne 19. 10. 2017 vyplývalo, že nedisponuje finančními prostředky a nedokáže si je obstarat. Jeho žalobní tvrzení, že si je schopen finanční prostředky sehnat, pokládala žalovaná za zcela účelové a neodpovídající tvrzením žalobce v řízení před žalovanou. Uzavřela, že napadené rozhodnutí obsahuje dostatečné a přezkoumatelné odůvodnění nevyužitelnosti zvláštních opatření za účelem vycestování.
6. Před věcným posouzením žalobních námitek se soud musel zabývat návrhem žalované, aby řízení zastavil podle § 172 odst. 6 věty první zákona o pobytu cizinců, ve které je stanoveno, že
„[v] případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví.“
Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě poukázala na to, že zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí bylo ukončeno dne 27. 10. 2017, kdy byl zajištěn rozhodnutím Ministerstva vnitra podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Soud konstatuje, že žalobce zůstal omezen na osobní svobodu, a proto nedošlo k naplnění podmínek, které by umožňovaly aplikaci § 172 odst. 6 věty první zákona o pobytu cizinců. Proto soud řízení nezastavil a přistoupil k vypořádání žalobních námitek žalobce v rámci rozhodnutí ve věci samé.
7. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
8. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám

napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 17. 10. 2017 v 22:25 hodin kontrolován ve vozidle spolu s dalšími cizinci a zadržen německou policií na bývalém hraničním přechodu Cínovec – Altenberg na území Německa. Při kontrole bylo zjištěno, že nemá cestovní pas ani vízum. Žalobce uvedl jméno a příjmení H. H. L. a datum narození „X“. Dne 18. 10. 2017 v 17:00 hodin byl žalobce na bývalém hraničním přechodu Cínovec – Altenberg podle readmisní dohody mezi vládou České republiky a Spolkové republiky Německo převzat Policií České republiky a současně zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, následně v 18:00 hodin bylo zajištění překvalifikováno na § 27 odst. 2 téhož zákona.
10. Dne 19. 10. 2017 byl žalobce v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem vyšetřen na kostní věk se závěrem, že kostní růst je ukončený, skelet je bez ložiskových změn a odpovídá věku nad 18 let. Téhož dne v 14:00 hodin byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl jméno a příjmení D. H. P. a datum narození „X“. Vysvětlil, že svou identitu změnil ze strachu z policie, a dodal, že se mu často stává, že když má strach, zapomene datum narození a své jméno. Pravdivost nově sdělených údajů žalobce nebyl schopen doložit. Uvedl, že cestovní pas měl, ale ztratil jej ve Vietnamu před pár měsíci; ztrátu nenahlásil a nový pas si vyřídit nestihl. Popsal, že z Vietnamu vycestoval letos v únoru nebo v březnu, ale nepamatuje si, kam vycestoval, kudy cestoval, kde se zdržoval, a neví, jak se dostal do auta, ve kterém byl zadržen německou policií; nic si nepamatuje. Uvedl, že nikde v Evropské unii nemá žádný pobyt, o azyl nikde nežádal. Osoby, se kterými cestoval, ani řidiče žalobce nezná, neví, kde nastoupil, nezná osobu, která odvoz zprostředkovala. Žalobce neměl cíl cesty, obchodníci s lidmi mu slíbili práci v cizině, ale neřekli kde, ani jakou. Na otázku, zda má na tyto obchodníky s lidmi nějaký kontakt, žalobce odpověděl, že žádné obchodníky s lidmi nezná a kontakt na ně nemá, kontakt mu zprostředkoval neznámý člověk. Na otázku, zda platil za cestu, uvedl, že za nic nikomu neplatil. Žalobce nevěděl, že musí mít cestovní pas a vízum, cestoval poprvé v životě. Na otázku, k čemu cestovní pas slouží, odpověděl, že k cestě do zahraničí. Dále potvrdil, že země Evropské unie jsou v zahraničí. Žalobce vychodil devět tříd základní školy. Konstatoval, že v České republice je poprvé, na území Evropské unie nikoho nemá, v České republice nemá žádný majetek, ani ekonomické vazby, k České republice a k Evropské unii nemá žádné společenské ani kulturní vazby, ve Vietnamu má rodiče a sourozence, je nemajetný. V návratu do Vietnamu žalobci brání to, že tam nemá zaměstnání, a proto cestoval do Evropy, aby sehnal jakoukoli práci. Zároveň nemá finanční prostředky k vycestování do Vietnamu, ani možnost si je obstarat. Se žalobcem podle jeho sdělení nebylo vedeno řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie, ovšem pokud bude vyhoštěn, bude bez práce. Žalobce požádal o vyrozumění zastupitelského úřadu.

11. Dne 20. 10. 2017 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 118 a § 119 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 tohoto zákona. Následně bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem vymezených podmínek pro zajištění cizince zpochybňoval výhradně posouzení toho, zda postačuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování, upravených v § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Splnění ostatních podmínek zajištění žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
14. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
 - a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
 - c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*
15. Žalobce by si především měl uvědomit, že žalovaná v jeho případě aplikovala § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého „*[p]olicie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.*“ Z obsahu spisu je zjevné, že žalobce byl zadržen německou policií bezprostředně poté, kdy opustil Českou republiku a vstoupil na území Německa. Soud proto považuje za pravděpodobné, že by žalobce v případě, pokud by nedošlo k jeho zajištění, neodcestoval do Vietnamu a zopakoval svůj pokus o vstup na území Německa, neboť jeho vycestování z Vietnamu bylo vedeno snahou najít si práci v Evropě a jeho cesta již jednou do Německa směřovala. Podle názoru soudu tak byly naplněny podmínky § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, které uložení zvláštního opatření za účelem vycestování vylučují.
16. Soud dále připomíná, že nelze opomíjet účel zajištění, kterým je zabezpečení řádného průběhu řízení o správním vyhoštění včetně jeho následné realizace. Pokud k dosažení uvedeného účelu nepostačuje uložení zvláštního opatření a jsou-li splněny i další podmínky § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je policie oprávněna cizince zajistit.

17. K námitce žalobce, že žalovaná dostatečně nezhodnotila skutečnost, že se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoli rozhodnutí správního orgánu, soud konstatuje, že žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně a srozumitelně popsala i další důvody, které uložení zvláštního opatření brání. Upozornila na to, že žalobce nepředložil žádný doklad prokazující jeho totožnost a do 19. 10. 2017 vystupoval pod smyšlenou identitou. K tomu dodala, že nemůže připustit, aby se na území České republiky svévolně pohybovaly osoby, které by v případě ukrývání nebylo možné dohledat, přičemž u žalobce se dosud nepodařilo ověřit jím uváděné osobní údaje.
18. Soud zdůrazňuje, že úmyslem žalobce zjevně nebylo setrvat na území České republiky, natožpak se vrátit zpět do Vietnamu. Za situace, kdy žalobce nejprve uvedl smyšlenou identitu, kterou teprve v průběhu správního řízení změnil na údajně správnou (tu ovšem nedoložil a nepodařilo se ji ani ověřit), považuje soud žalobce ve shodě se žalovanou za nedůvěryhodnou osobu. Tato nedůvěra je naprosto logickým důsledkem dvojí identity žalobce a jeho zjevně negativního přístupu k vedenému řízení, kdy žalobce na většinu otázek žalované odpovídal, že neví nebo si nepamatuje, byť se jednalo o okolnosti jeho cesty, které by mu alespoň částečně měly být známy.
19. Podle názoru soudu existuje významné riziko, že by žalobce v případě uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců neplnil své povinnosti z těchto ustanovení vyplývající, a namísto toho by realizoval svůj záměr získat v Evropě práci a vyhnout se návratu do Vietnamu. Je proto pravděpodobné, že by se žalobce skrýval a usiloval o to, aby nebylo možné řádně dokončit řízení o správním vyhoštění a toto vyhoštění realizovat. Za daných podmínek není podle názoru soudu možné přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců, když navíc žalobce ani nemá žádné vazby k České republice, a proto není zřejmé, jak by povinnosti vyplývající z těchto ustanovení plnil.
20. S ohledem na tyto okolnosti považuje soud za irelevantní, že se žalobce patrně nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a zřejmě se nikdy v minulosti neprotivil jakémukoli rozhodnutí správního orgánu. Tyto skutečnosti nemohou nic změnit na tom, že žalobce po svém zadržení německou policií údajně ze strachu lhal o své identitě, což společně s jeho jednoznačně deklarovanou vůlí získat práci v Evropě a nevrátit se do Vietnamu a při neexistenci jakýchkoli vazeb k České republice zakládajících možnost pobývat na určitém konkrétním místě a hlásit se policii vyvolává oprávněné pochybnosti o účinnosti zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jejich uložení proto podle soudu v daném případě rozhodně nepostačuje. Soud tudíž dospěl k závěru, že námitka žalobce, že posouzení nemožnosti uložení zvláštních opatření je zjevně nesprávné a zavádějící, je naprosto nedůvodná.
21. Žalobci lze přisvědčit v tom, že realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích prostředků a omezování osobní svobody je třeba minimalizovat. Správné jsou rovněž jeho úvahy týkající se implementace čl. 15 návratové směrnice a odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu, nicméně skutkové okolnosti žalobcova případu absolutně vylučují možnost uložení zvláštních opatření za účelem

vycestování a při splnění podmínek § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze zajištění žalobce žalobou napadeným rozhodnutím považovat za zcela legitimní.

22. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce, že se nelegálního jednání (ilegální cesty přes Českou republiku) nedopustil úmyslně, když neznal právní úpravu pobytu na území členských států Evropské unie. Soud připomíná, že žalobce uvedl, že cestovní pas ztratil, přičemž dobře věděl, že cestovní pas slouží k cestě do zahraničí, a zároveň věděl, že cestuje do Evropy (jeho cílem bylo získat zde práci) a že Evropa je zahraničí. Z toho logicky vyplývá, že vědomě vstoupil na území členských států Evropské unie bez platného cestovního dokladu. Uvedená námitka proto není důvodná.
23. Soud nepovažuje za pravdivé ani tvrzení žalobce, že nevyjádřil úmysl nespolupracovat s českými orgány. Žalobce totiž se žalovanou zcela zjevně nespolupracoval, neboť na její otázky odpovídal většinou, že neví nebo si nepamatuje, ačkoli se žalovaná ptala na skutečnosti, které by mu měly být známy. Skutečnost, že žalobce požádal o vyrozumění vietnamského zastupitelského úřadu, je podle názoru soudu pro posouzení možnosti uložení zvláštních opatření zcela irrelevantní. Žalobce totiž ani napodruhé nemusel uvést své skutečné jméno a příjmení (pravost osobních údajů žalobce se nepodařilo ověřit), tudíž požadavek na vyrozumění zastupitelského úřadu nemůže automaticky znamenat nějaké zvýšení důvěryhodnosti žalobce, ani jakkoli ovlivnit správnost závěrů žalované.
24. Namítá-li žalobce, že samotná skutečnost, že přicestoval do České republiky a několik hodin se tu nelegálně zdržoval, nemůže být důvodem pro aplikaci institutu zasahujícího do základního práva žalobce na osobní svobodu natolik, jako je tomu v případě zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud je nucen zopakovat, že důvodem zajištění žalobce nebyla pouze tato skutečnost. Jak již soud vysvětlil výše, žalovaná vzala v potaz veškeré skutkové okolnosti případu, zejména přihlédla k dvojí identitě uváděné žalobcem, neexistenci jeho vazeb k České republice, k jím deklarovanému cíli získat práci v Evropě a k jeho neochotě vrátit se do Vietnamu. Tyto skutečnosti pak podle názoru soudu naprosto dostatečně odůvodňují závěr o nedostatečnosti zvláštních opatření v případě žalobce. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 294/2016 není podle názoru soudu vzhledem k okolnostem případu příslušný a v uvedeném kontextu nelze přisvědčit ani tomu, že žalovaná nedostala své povinnosti přihlédnout k míře závažnosti protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil.
25. K argumentaci žalobce, že je dospělou osobou, která je schopna si zajistit poměrně komplikovanou cestu z Vietnamu do Německa, a proto nelze očekávat, že by si nedokázal opatřit prostředky i na dočasný pobyt na území České republiky až do doby svého vycestování do Vietnamu, soud připomíná, že ohledně tvrzeného zajištění si cesty z Vietnamu do Německa žalobce nebyl schopen (či spíše ochoten) žalované sdělit prakticky žádné relevantní informace. Soudu se proto jeví poněkud absurdní, že se žalobce odvolává právě na své schopnosti zajistit si cestu, kterou ovšem nedokázal ani popsat. Soud dodává, že měl-li žalobce na mysli složení finanční záruky, zákon o pobytu cizinců počítá s tím, že tuto záruku mohou složit pouze konkrétně určené osoby, což ovšem je u žalobce, který potřebnou hotovost nedisponoval a podle svého vyjádření v Evropské unii nikoho neměl, prakticky vyloučeno. Pokud se mělo jednat o způsob jak si opatřit prostředky pro život na území České republiky v

režimu uloženého zvláštního opatření, soud zdůrazňuje, že celkové okolnosti případu žalobce užití tohoto institutu jednoznačně vylučují, a proto je otázka finančního zajištění v tomto směru naprosto irelevantní. Vzhledem k tomu, že bylo prokázáno, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nepostačuje, pokládá soud za nepodstatné, zda by byla prakticky realizovatelná, či nikoli.

26. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné, tudíž přezkoumatelné, i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
28. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 41 A 8/2017-17, přiznal soud podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. listopadu 2017

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: I. T.